

vis det aabne Hav til de allerfleste af vore Sider, medens Svejts, som jeg fremhævede, er omgivet af Nabolande paa alle Sider og derfor særdeles afhængigt just af Transit-spørgsmaal.

Den højtærede Handelsminister dvælede ganske kort ved Betænkningens mere principielle Sider og dens historiske Udredning. Det interesserede mig levende at høre den højtærede Minister understrege, hvilket ogsaa er fuldt ud rigtigt, at Svejts principielt er et Frihandelsland; og jeg skal i Tilslutning hertil med den højtærede Formands Tilladelse citere visse Bemærkninger fra Kommissionsbetænkningen. Der fremstilles, hvorledes Forbundsraadet, da Valutakrisen begyndte at gøre sig gældende, gik til Parlamentet for at faa Bemyndigelse til at træffe de Foranstaltninger, der saa blev gennemført. Det hedder herom: „Raadet gør i denne Anledning Rede for den hidtil fulgte Frihandelspolitik og de Fordele, denne byder, naar den — vel at mærke — følges almindeligt af alle betydende Stater. Da dette imidlertid ikke er Tilfældet mere, hvilket Raadet dokumenterer ved Henviisning til andre Staters Told- og Beskyttelsesforanstaltninger, mener Forbundsraadet, at heller ikke Svejts længere bør følge de gamle Veje, men maa træffe visse foreløbige Foranstaltninger, som selvfølgelig bør falde bort, saa snart Forholdene tillader at vende tilbage til den normale Lovgivning.“ Det er et særdeles smukt, i alt Fald et eklatant Bevis for, hvorledes man i andre Lande forstaar at rette sig efter Virkelighedens Krav og at fravige sine Principper, naar Forholdene kræver det, og jeg skulde kun ønske, at noget lignende maatte være Tilfældet herhjemme. I øvrigt var der jo i den højtærede Handelsministers Slutningsbemærkninger noget, som virkelig kunde give et vist Haab om, at man vilde se opportunt paa Sagen ogsaa i vort Land.

Endvidere er det fremhævet i Kommissionsbetænkningen, hvorledes den svejtsiske Offentlighed og hele den svejtsiske Lovgivningsmagt, som med ganske overvældende Flertal har sluttet sig til Importreguleringslovene og foranstaltningerne, trods alle traditionelle Frihandelstendenser og Frihandelsdogmer har forstaaet, at for de rent forbigaaende Forhold, som affødt af Valutakonkurrencen, havde man ikke Lov, endsige Raad til at ofre Hjemlandets Produktionsgrene, det vilde hævne sig blodigt; og den svejtsiske Befolkning, der altid har haft en særdeles fin og særdeles sund øko-

nomisk Opfattelse, har forstaaet, at til Fordel for en, tilmed tvivlsom, forbigaaende Fordel maa man ikke ofre noget af Landets vitale økonomiske Modstandskraft. Det har været det, der har været afgørende for Gennemførelsen af Importreguleringen og de Foranstaltninger, der har knyttet sig dertil, i Svejts, og det vilde være et Held, om en tilsvarende Betragtning ogsaa kunde gøre sig gældende her til Lands.

Om disse hjemlige Forhold nævnte den højtærede Handelsminister, at den foreliggende Sag, nemlig de to meget afgrænsede og begrænsede Importreguleringsforanstaltninger, vi har faaet, var blevet blæst alt for stærkt op. Vi kan saa ganske slutte os til denne Udtalelse fra den højtærede Handelsminister. Vi tror, at hvis dette ikke havde været Tilfældet, havde man ikke staaet i den øjeblikkelige vanskelige Situation, havde der overhovedet ikke været nogen Drøftelse nødvendig for at fortsætte disse Love. Den højtærede Handelsminister fortsatte imidlertid med at fremhæve, hvorledes Svejts med Hensyn til Indsigelser udefra ikke havde været saa afhængigt, som vi desværre var det. Jeg vil gerne rette det Spørgsmaal til den højtærede Handelsminister — jeg tror, det er et Spørgsmaal, der interesserer vide Grene af den danske Offentlighed ganske overordentligt —, om vi ikke har Ævne til i vor Handelspolitik, i vor økonomiske Politik at være mindst lige saa suveræne som Svejts. Hvis det viser sig at være Kernen Sagen for den Side, som modarbejder Importreguleringen, at vi maa give efter overfor Udlandet, blot fordi vi er de smaa, blot fordi vi ikke kan hævde os saa godt, som selv et Land som Svejts kan, tror jeg, at det vil medføre en sund Reaktion her i Landet, som vil kræve, at vor økonomiske Politik ikke dikteres fra Gesandtskabsbygninger, endsige fra udenlandske Repræsentanter eller Agenter her i Landet.

Den højtærede Handelsminister opkastede det Spørgsmaal, som unægtelig er afgørende for hele Sagens Bedømmelse, om de af Valutaforskellen affødte Farer stadig var til Side. Den højtærede Minister gav selv det Svar — han ventede ikke, at hans Svar skulde blive modtaget med alt for stor Jubel eller Tiltro, men han gav i alt Fald det Svar —, at efter hans Mening var det nu snart forbi. Jeg tror, at den franske Ruhraktion har hjulpet paa den højtærede Handelsministers Syn især lig Grad, men jeg tror, at de øvrige økonomiske Forhold ikke berettiger til dette mere optimistiske Syn, og jeg vil gerne fremhæve som det af-